

SAPS QUE AL MÓN HI HA MÉS PERSONES
AMB UN MÒBIL QUE AMB UN VÀTER?

SOREA

Diari terrassenc independent i català

La Torre

Naciódigital

Dijous 16 de novembre de 2017

ACCEDEIX

REGISTRAT

PORTADA OPINIÓ FOTOS POLÍTICA SOCIETAT NACIÓDIGITAL

ENTREVISTA

«Pretenien assimilar-nos, els nens érem un botí de guerra»

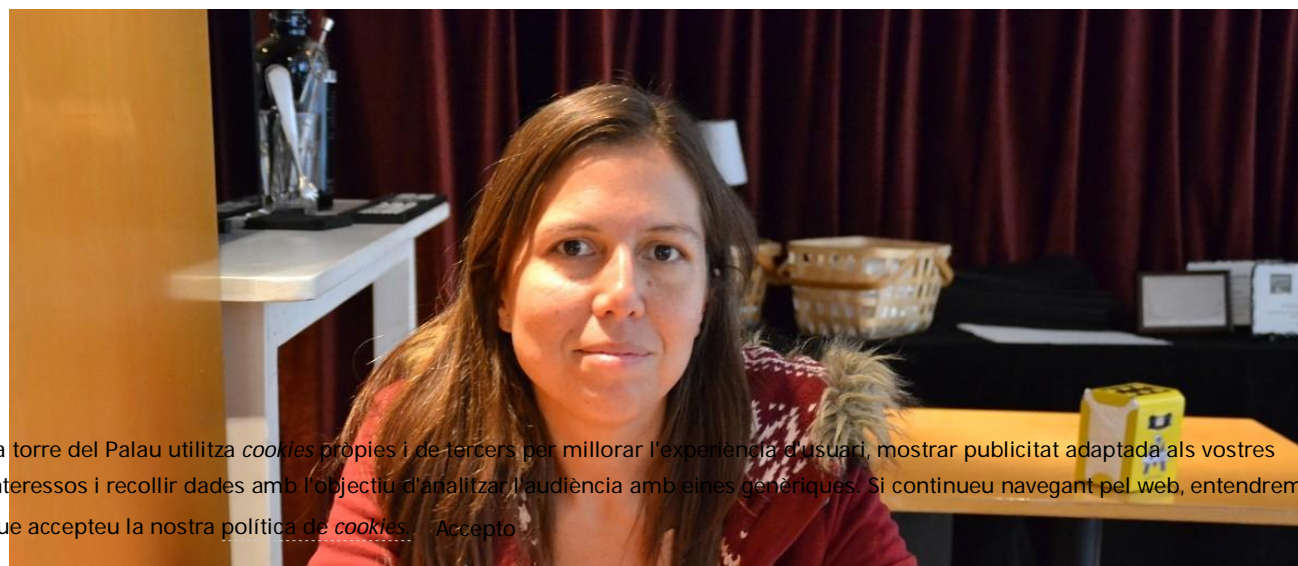
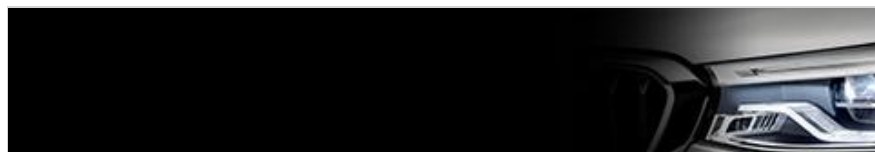
► El Teatre Alegria acull aquest diumenge la representació de "Claudia", un muntatge en primera persona que relata la història real d'una nena robada durant la dictadura a l'Argentina

► Claudia Victoria Poblete Hlaczik, abans anomenada Mercedes Landa, va descobrir amb 21 anys que uns militars s'havien apropiat d'ella quan tenia vuit mesos i va conèixer la seva identitat real

Eloi Falguera / Albert Prieto | 03/03/2017 a les 15:50h

Afegeix un comentari

Arxivat a: La Terrassa teatral, teatre, Argentina, Claudia, memòria històrica, espectacles

La torre del Palau utilitza *cookies* pròpies i de tercers per millorar l'experiència d'usuari, mostrar publicitat adaptada als vostres interessos i recollir dades amb l'objectiu d'analitzar l'audiència amb eines genèriques. Si continueu navegant pel web, entendrem que accepteu la nostra política de *cookies*. [Accepto](#)

Claudia és la protagonista del muntatge que es podrà veure al Teatre Alegria. | Eloi Falguera

Aquesta notícia es va publicar originalment el 03/03/2017 i, per tant, la informació que hi apareix fa referència a la data especificada.

Quan tenia 22 anys, la Mercedes Landa va rebre una carta que li va canviar la vida. El seu nom real era Claudia Victoria Poblete Hlaczik i era un dels nadons robats durant la dictadura argentina de Videla. Aquest diumenge, 5 de març, el Teatre Alegria de Terrassa acollirà *Claudia*, una coproducció del Centre d'Arts Escèniques de Terrassa (CAET), el Festival GREC de Barcelona, el CCCB i la companyia La Conquesta del Pol Sud. Es tracta de la posada en escena d'una història real en format de teatre documental en primera persona, amb un format amb el qual La Conquesta del Pol Sud ja va triomfar gràcies a Nadia. Carles Fernández Giua i Eugenio Szwarczer, d'aquesta companyia, acompanyen la Claudia en aquesta aventura.

Claudia es portarà a escena aquest diumenge a les 18:00h al Teatre Alegria de Terrassa. El preu de l'entrada és de 10,50 euros. El muntatge passarà més endavant per teatres de Viladecans, Montmeló, Manresa, Vilanova i la Geltrú, Olot, Salt, Sant Cugat del Vallès i Granollers.

Abans de l'espectacle, Claudia Victoria Poblete Hlaczik interromp un assaig al Teatre Alegria per apropar-nos a la seva història.

- La història de Claudia és la teva història. Què veurà l'espectador en aquest muntatge?

- És un muntatge de teatre documental, una obra teatral en la qual dono el meu testimoni en viu. No és un documental només de relat històric, sinó que té un fort component poètic, més teatral. És el recorregut de la meva vida, des de la meva infància fins al moment en què m'assabento de la veritat, i el procés posterior fins a dia d'avui.

Carles Fernández Giva, Claudia i Eugeni Szwarczer han fet possible aquesta proposta de teatre documental. Foto: Eloi Falguera

- Per a algú que no en tingui ni idea, posem-ne context.

- Parlem de l'Argentina. Jo sóc nascuda l'any 1978, en plena dictadura militar argentina. Els meus pares eren militants polítics dels *Montoneros*. El meu pare era discapacitat, liderava un front de *lisiados*, que defensaven els drets laborals dels discapacitats en aquella època. Jo neixo el març, i el novembre del mateix any ens segresten als tres. Els meus pares són retinguts en un centre de detenció i a mi, als quatre o cinc dies, em porten a viure amb una família militar. Jo tenia vuit mesos. M'adopten com a filla pròpia i mantenen aquesta mentida amb mi i amb el món durant vint anys. Els militars no només ho van fer amb mi, això; ho van fer de forma sistemàtica amb prop de 400 nens arrencats de les seves famílies biològiques, no retornats i apropiats per famílies militars o afins al règim.

Quan es comença a conèixer aquesta situació es forma l'associació de les Àvies de la Plaza de Mayo, que a més d'haver perdut els seus fills saben que les seves filles o joves estaven embarassades o tenien nens petits i que no han tornat. Comencen a buscar maneres de trobar els seus néts. La meua àvia és una d'aquestes àvies de la Plaza de Mayo, sempre em van buscar i van ser conscients de la desaparició. Al final em troben l'any 2001. La família militar que em va criar havia tingut denúncies al restabliment de la democràcia a l'Argentina, però sempre se'n sortien fins que arriba la denúncia que em retorna la meua identitat. Amb 21 anys em toca fer-me una anàlisi d'ADN i van comprovar la meua filiació a la meua família biològica. Mentre la meua família em buscava jo creia que ells eren els meus pares, mai em van donar a entendre ni tan sols que era adoptada. Jo era Merceditas Landa, era el meu nom. Més endavant, quan ja era més gran, em vaig adonar que ells no podien ser els meus pares biològics per una qüestió d'edat.

A partir del moment de conèixer la veritat comença una vida nova. Primer, assimilar la nova realitat, perquè jo havia estat criada amb una ideologia afí al règim militar. La meua versió de la

La torre del Palau utilitza cookies pròpies i de tercers per millorar l'experiència d'usuari, mostrar publicitat adaptada als vostres interessos i recollir dades amb l'objectiu d'analitzar l'audiència amb eines genèriques. Si continueu navegant pel web, entendrem que accepteu la nostra política de cookies.

història era la que m'havien transmès i em va costar un temps fer pròpia la lluita de la meua àvia, dels meus pares, i entendre-ho. És el nus que intentem plantejar a l'obra, tot i que és un procés amb moltes preguntes que no es poden respondre. A mi m'ha portat setze anys arribar fins aquí.

- Quins sentiments pretén despertar aquest muntatge?

- Per una banda vol fer reflexionar com la Història travessa la història particular de les persones. D'on vens, la situació de l'Argentina, l'efecte en la meva persona... És una reflexió. I també ens interpel·la a tothom en el tema de la identitat, de qui som, de la criança. Què fem amb el que sentim i amb el que creiem que som?

Claudia Victoria Poblete Hlaczik va descobrir el 2001 la seva veritable identitat. Foto: Eloi Falguera

- Ara, setze anys després de conèixer la veritat, què en queda? Quins sentiments?

- No sento odi, tot el contrari. Em va costar molt sortir fins a una posició neutral des de la qual mirar-ho. Ha resultat alliberador poder posar la responsabilitat on correspon: sobre aquestes dues persones adultes que van prendre la decisió respecte a mi, que són els meus apropiadors. No m'agrada que diguin que són pares adoptius. Els pares adoptius ho fan per via legal. Aquests estan més a prop d'uns segrestadors que d'uns pares adoptius.

- Per què creus que ho van fer?

- Hi ha moltes raons. Hi havia una finalitat ideològica molt gran, que era educar els nens que havien de ser criats com a enemics. Pretenien assimilar-nos, els nens érem un botí de guerra. No érem ni un, ni dos, ni tres. Ja se n'han recuperat 121 i hi ha unes 400 denúncies. No eren casos aïllats, hi havia premeditació. Ens volien convertir per evitar que fóssim l'enemic.

D'altra banda, ells eren un matrimoni gran i tenien el desig de tenir un fill que no havien pogut tenir. Ara bé, jo també sóc mare i em resulta terrible pensar que si m'arriba un bebè amb aquell context nacional me'l pogués quedar com si fos propi, cometent un delictes i mantenir una mentida durant vint anys. No van dir la veritat fins que no quedava una altra opció, just en el moment que em reclamaven per fer les proves d'ADN. Ells tenien la sensació que em rescataven i que si no la meua vida hauria estat pitjor... Em costa entrar en les seves justificacions.

La torre del Palau utilitza cookies pròpies i de tercers per millorar l'experiència d'usuari, mostrar publicitat adaptada als vostres interessos i per a altres funcions. Per més informació, vegeu la política de privacitat.

- Parlem del muntatge. Com s'ha preparat?

- Amb el Carles i amb l'Eugeni vam treballar molt de temps per Skype, coneixent-nos, em van explicar el projecte anterior de *Nadia*... Em va agradar la idea i vaig creure que podia fer aquest recorregut per la història i agafar els punts d'inflexió que expliquessin el que va passar. Vam intentar donar-li un sentit general, des d'anècdotes a veure com em mantinc jo del principi fins al final i en què canvio. El muntatge té molta part visual, és com mirar el Buenos Aires d'avui i el de fa 40 anys per una finestreta. Té una part molt poètica que ens convida a pensar què podem fer i què no podem fer per modificar la història, i ens convida a la reflexió.

- En aquest país hi ha molt debat al voltant de la memòria històrica. A l'Argentina hi ha memòria històrica?

- A l'Argentina s'ha fet molta feina per recuperar la memòria històrica i també la justícia, sobretot en els últims anys. S'han jutjat crims que semblava que mai es podrien jutjar. El cas dels meus pares és emblemàtic en aquest sentit perquè a través d'això s'aconsegueix derrogar les lleis que impedièren jutjar als militars pels fets comesos durant el procés, trenta anys després. A més, molts indrets militars han passat a ser llocs històrics de memòria, on es recorda, on es treballa, on es documenta, on s'interpreta, on es manté la memòria de les víctimes. A l'escola se'n parla. Però, com amb tot, sempre hi ha qui té les seves interpretacions diferents i la seva versió de la història.

- Per tant, és un muntatge que crida a la recuperació de la memòria històrica, assignatura pendent aquí. Ens vindria a dir que potser no es poden curar les ferides però sí cicatritzar-les?

- S'ha de treure tot a la llum, s'ha de mostrar com va anar tot. Jo m'he sentit molt alleujada, amb la sensació d'haver trobat la meua veu en aquesta història. A vegada s'han d'afrontar aspectes del passat, encara que siguin dolorosos, per continuar endavant. Si no, la ferida s'infecta i continua allà.

- Per què decideixes explicar el teu cas i com contacten amb tu?

- Van arribar fins a mi a través de les Àvies de la Plaza de Mayo, buscaven algú del perfil, algú que hagués recuperat la identitat d'adult. Em va interessar perquè se'm van adreçar en un moment de la meua vida en què tenia les coses clares. En una altra època potser hauria estat molt dolorós encara. M'ha resultat sanador i m'he trobat molt ben acompanyada. Veure la resposta de la gent dona molta més dimensió i context. La meua vida continua endavant. El passat forma part de mi i queda una marca, però estic aquí per explicar-lo, amb compromís. Val la pena enfrontar-se a les coses que fan por. Si hi ha algú que té dubtes sobre la seva identitat, val la pena que es faci una prova d'ADN; també s'han trobat nets a Europa. No és fàcil, però val la pena.

Eugeni Szwarczer i Claudia, al Teatre Alegria de Terrassa. Foto: Eloi Falguera

- Ets enginyera informàtica, res a veure amb el teatre.

- Mai, mai havia fet teatre.

- I ara quan pica el cuc del teatre, què passa?

- No sóc actriu ni molt menys! M'impresiona moltíssim veure la resposta de la gent, veure que riuen. Quan veus que surt bé, et transmet una sensació de seguretat. Jo que sempre he estat molt tímida, no em crec que jo pugui fer això.

- El muntatge de **Claudia** es portarà a l'Argentina?

- No ho sabem encara. És una cosa pendent. A mi em fa una mica de respecte anar a l'Argentina a fer-la.

- Com penses que seria allà la reacció?

- El muntatge hauria de ser una mica diferent. Potser el muntatge tal com està concebut seria una mica repetitiu a l'Argentina, perquè explica molt el context i allà no seria tan necessari. O potser sí... Vull pensar que no seria tan necessari. Tindria una resposta molt més emocional i per a mi seria molt més emotiu fer-ho allà, amb la meua gent, a l'Argentina. Penso que la resposta seria bona. El teatre documental a l'Argentina és una cosa que no s'ha fet, mai n'he vist. També m'agradaria que l'obra de *Nadia* es portés a escena allà. Fa falta aquesta interpel·lació amb la gent.